

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 stycznia 2014r.

sprawy **A. C.**

skazanego z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 21 maja 2013 r., utrzymującego w mocy  
wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 12 września 2012 r.

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu zarówno ustaleń faktycznych, jak i współmierności wymiaru kary.

Zauważyć należy, że w apelacji obrona podnosiła (między innymi) zarzuty naruszenia dokładnie tych samych przepisów procesowych, co obecnie wskazane w kasacji oraz właśnie, współmierności wymierzonej kary.

Pierwszy z zarzutów, mający w skardze postać bezwzględnej przesłanki procesowej, postawiony został w całkowitym oderwaniu od realiów niniejszej sprawy. Wszak skazanemu postawiono zarzut i przypisano dopuszczenie się przestępstwa popełnionego w warunkach czynu ciągłego. Popełnianie tego czynu, jak ustalono, zakończyło się we wrześniu 2008 r. Nie ma zatem jakichkolwiek podstaw, aby przyjmować, że karalność tego czynu ustała wobec przedawnienia. Nie ma też żadnych podstaw, aby z tego punktu widzenia, badać daty zaistnienia poszczególnych zdarzeń wchodzących w skład owego czynu ciągłego ponieważ stanowią one jedno przestępstwo popełnione wraz z zaistnieniem ostatniego chronologicznie zdarzenia wchodzącego w jego skład.

Kolejnych pięć zarzutów obrona powiązała ze wskazaniem naruszenia art. 457§3 k.p.k. Zarzuty te nie są zasadne. Uzasadnienie wyroku Sądu Odwoławczego zostało sporządzone w sposób w pełni prawidłowy i zawiera rzeczowe ustosunkowanie się do wszystkich zarzutów apelacyjnych. Kwestie związane z brakiem bezpośredniego przesłuchania przed Sądem I instancji świadków [...] omówione zostały na k. 11 – 13 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego. Przekonująco wskazano tu przyczyny odczytania zeznań tych świadków. Stanowisko to jest poprawne, a co niezmiernie istotne, odczytanie to nastąpiło przy akceptacji obrony. Nie może to zatem stać się argumentem za uchyleniem wyroku na obecnym etapie postępowania.

Podobnie, w sposób w pełni przekonujący, wyjaśniona została kwestia pomyłki Sądu Rejonowego przy omawianiu zeznań świadka M. F. (k.13 uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego). Zwrócić tu należy przede wszystkim uwagę, na to, że obrona nie wykazała w kasacji wpływu tego uchybienia popełnionego przez Sąd Rejonowy na treść rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego, a to ten przecież wyrok skarżony jest kasacją.

Nie można również uznać za zasadny zarzutu związanego ze zbiorczym omówieniem zeznań niektórych świadków. Kwestia ta szczegółowo i co najistotniejsze, prawidłowo, została omówiona na k. 9 – 11 uzasadnienia wyroku

Sądu Odwoławczego. Powody, dla których Sąd Rejonowy uciekł się do takiego zabiegu redakcyjnego są przekonujące i takie postąpienie należy ocenić jako zasadne. Z pewnością nie można też podzielić stanowiska obrony, że „uniemożliwiło to jakąkolwiek kontrolę rozumowania Sądu”. Stąd i ten zarzut nie może zostać uznany za zasadny choćby w minimalnym stopniu.

Ostatni z zarzutów, choć mający postać naruszenia art. 7 k.p.k. w istocie jest powtórzeniem apelacyjnego zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej kary. Postawienie takiego zarzutu w postępowaniu kasacyjnym, wobec treści art. 523§1 k.p.k., jest przede wszystkim niedopuszczalne. Jednocześnie jednak wskazać należy też, że co do zasady, zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co w niniejszej sprawie nie miało to miejsca.

Brak zatem jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w kasacji.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.